

lagar och framgår ur den stora, eviga vevverkan mellan den vida oceanen och det deröfver sig hvälvande, ännu vidsträcktare lufthafvet.

Öfverallt uppsuger atmosfären vattendunster, men ur den tropiska oceanens sköte uppstiger den ojemförligt största fuktighetskvantiteten mot himmelen förflyktigad af den kraftigare solstrålen.

Eqvatorialhafvet är alltså den hufvudkälla, hvilken förser våra bäckar och fyller våra sjöar; ur henne uppstiger hufvudsakligen det regn, som genomdränker våra ängar, och den snö, som betäcker högberget med en bländande mantel.

Men huru fördela sig dessa vattendunster öfver jordens yta, huru komma de till de tempererade zonerna och till och med långt in uti polarregionerna? Samma storartade vindarnes system, som håller atmosfären i en evig, välgörande rörelse, förer äfven vattendunsterna i ett evigt, välgörande kretslopp genom luftens rike. Vi veta redan att kallare och följaktligen äfven torrare atmosfäriska strömmar beständigt vandra från polerna till eqvatorn, för att återställa den genom den mäktiga solen störda jernvigten.

Genom jordens rotation antaga de så småningom en östvästlig riktning och framstryka såsom beständiga passadvindar öfver den tropiska oceanen.

Då på denna vandring deras temperatur mer och mer höjer sig, blifva de derigenom mäktiga att uppsuga en allt större mängd fuktighet, och när de slutligen förvandla sig uti den uppstigande eqvatoriska luftströmmen, äro de mättade med vattendunster. I det de nu ånyo vända tillbaka till de högre breddgraderna, inträder ett motsatt förhållande.

Deras temperatur sänker sig, de äro ej mera mäktiga att fasthålla en så stor mängd vattendunster, utan uttömma i regnskurar eller snöväder det öfvermått af fuktighet, som belastar deras vingar, för att slutligen uttorkade och genomkylda återvända till polerna och derifrån ånyo börja sitt oerhörda kretslopp.

Förflyktigade af solen och satta i rörelse genom hennes inflytande vandra sålunda vattnen öfver jordens yta, evigt stigande och evigt åter fallande. Evigt uppstiga dunsterna ur oceanen, men de otaliga floder, som bespisas genom deras förvandling i regn, föra dem alltid ånyo tillbaka till deras urkälla och fylla alltid ånyo hafvets outtömliga urnor.